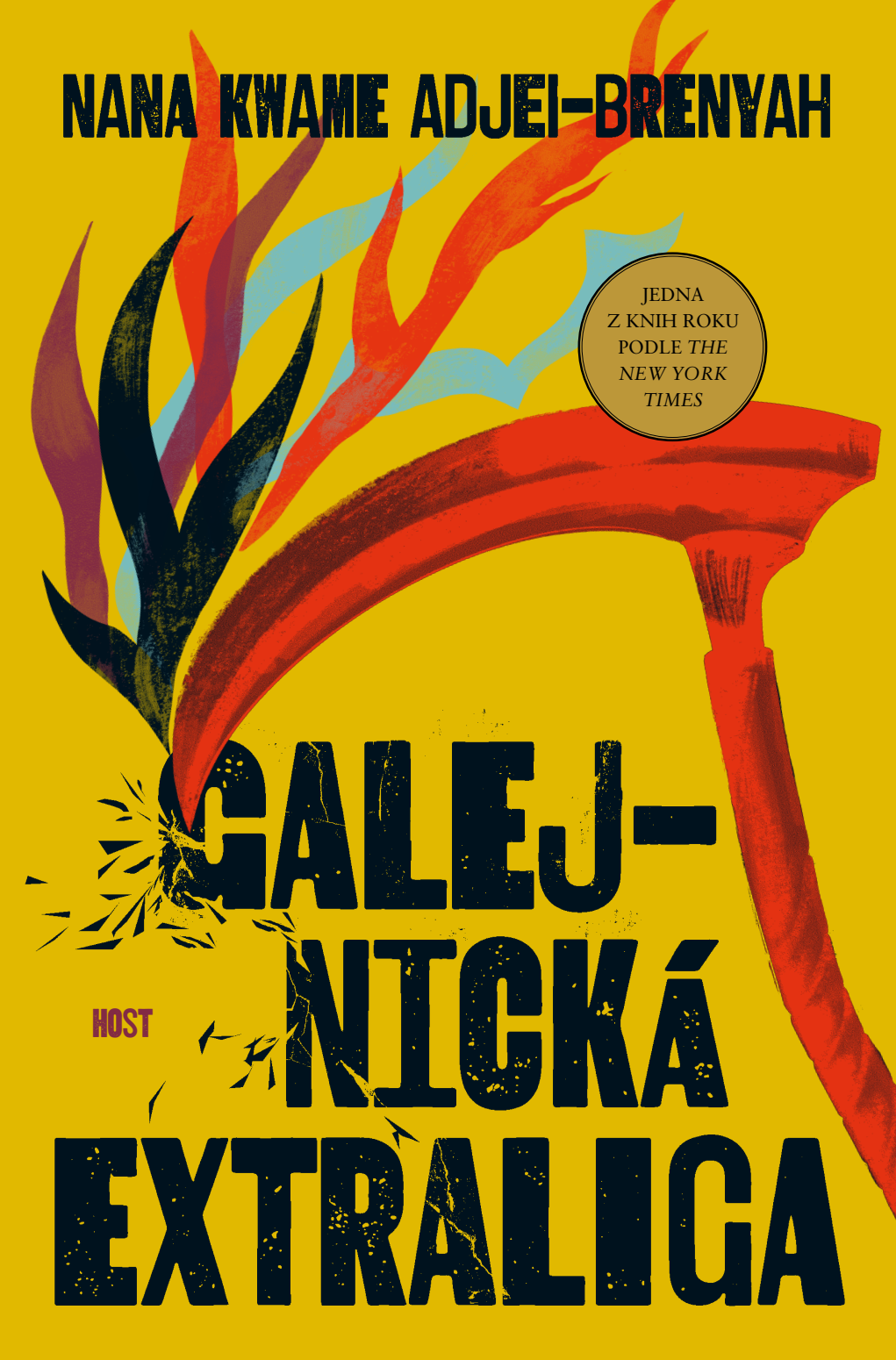

NANA KWAME ADJEI-BRENYAH

JEDNA
Z KNIH ROKU
PODLE THE
NEW YORK
TIMES

HOST

**GALEJ-
NICKÁ
EXTRALIGA**

Mému tátovi, který řekl:
„Není nad to, povídám ti, není nad to pomoci někomu,
kdo to potřebuje.“

Tak ať ti vesmír dneska přeje.
— Kendrick Lamar

MELANCHOLII NO OSVOBOZENÍ

Cítila na sobě oči všech těch katů.

„Vítejte, mladá dámo,“ zahlaholil Micky Wright, hlavní komentátor Galejnické extraligy, vrcholné atrakce Trestaneckého estrádního programu. „Co kdybyste se nám představila?“ Stál rozkročený na zeleném pažitu protáhlého kolbiště, proškrtaném kokainově bílými čarami jako nějaké rozbíhavé hřiště na americký fotbal. Ten víkend se hrál Super Bowl a Wrightovi pro dnešek smlouva ukládala povinnost zmiňovat tento fakt před každým zápasem.

„Vždyť víte, jak se jmenuju.“

Vlastní neochvějnost ji trochu zahřála u srdce. Divná věc. Tak dlouho se považovala za gaunerku. Ale diváci její troufalost kvitovali s povděkem. Zajásali, ačkoli v jejich fandění se skrývalo ostří brutální ironie. Dívali se na tuhle černošku v šedivé kombinéze vězeňkyně spatra. Shlíželi na ni, vysokou a silnou, s černými vlasy zapletenými do pevných prstenců. Pásli se na ní pohledem. Každou chvíli zemře. Byli si tím jisti stejně jako existencí slunce a měsíce a vzduchu, který dýchali.

„Tady si někdo věří.“ Wright se zazubil. „Hotová Pipi Dlouhá punčocha.“

„Jsem Loretta Thurwar.“ Rozhlédla se po lidech, kteří ji obklopovali ze všech stran. Bylo jich tolik. Takové zástupy lidí, kteří se nikdy nestanou terčem tak bezcitného zájmu. Nikdy se nedozvědí,

jaké to je, připadat si tak malá a zároveň všemocná. Jaké to je, když tisíce hlasů hučí tak hlasitě a nepřetržitě, že už je člověk ani neslyší, ale pořád to dunění celým svým tělem vnímá. Sevřela zbraň, kterou obdržela, tenkou šroubovitou vývrtku s rukojetí z třeshňového dřeva. Byla lehká, prostá a chabá.

„Takže ne Pipi Dlouhá punčocha?“ ujišťoval se Wright a obcházel ji přitom širokým obloukem.

„Ne.“

„To je asi jen dobře, Loretto.“ Přistoupil ke svému boxu. „Bez tak nerad mrhám dobrými přezdívkami.“ Zasmál se a obecenstvo ho napodobilo. „Tak tedy Loretto Thurwar...“ vmetl jí do tváře s laškovnou blahosklonností, rozsekal jí jméno na tři tvrdé slabiky a příjmení vyslovil zpěvavým dětským hláskem, „...vítej na kolbišti, zlato.“

Ozvalo se elektrické zachrčení. Thurwarku to strhlo do kleku tak prudce, až se lekla, že jí náraz vykloubil rameno. Rozesmála se, protože ji nenapadalo, co jiného by měla dělat. Nejdřív uchechtnutí, potom smích z plných plic. Znehybňující tlak magnetických implantátů v pažích cítila spíš jako jemnou podkožní masáž. Mohla volně hýbat prsty, ale zápěstí měla přikovaná k desce. Všechno to bylo tak směšné. Smála se, dokud se nezadýchala, a pak se smála dál.

Rozezněly se zvony.

„Povstaňte, prosím, přichází Její Veličenstvo!“ zařval Wright a zbytek cesty k hlasatelskému boxu už doběhl.

Diváci se zvedli ze sedadel. Stáli nehnutě a vzpřímeně. Kvůli ní.

Vyšla na fingované fotbalové hřiště. Hliníková slitina na pažích. Copánky sahající jen k zátylku. Obnažená ramena s vytetovaným logem WholeMarket™. Z chrániče hrudníku vybíhalo několik silných drátů, které se jí vinuly kolem svalnatého břicha a vytvářely elegantní klec. Zakázková výroba. Když se poprvé ukázalo, že ty kovové součásti, zpočátku považované za čistě obranný prostředek, jsou něčím víc, Thurwarka ji zrovna sledovala, a dokonce jí i fandila. Dívala se — namačkaná spolu se zbytkem vězeňského

bloku u živého přenosu —, jak si ta žena odepíná z chrániče dva dráty a zarývá je Slingshot Bobovi do očí.

A teď je viděla zblízka. Byl to Melancholiin poslední souboj. Dokázala to. Zvládla něco, co ještě žádná žena nedokázala, přežila tříletou šňůru zápasů. Tři roky se rozháněla palcátem zvaným Vega a bušila kladivem Hass Omahou. Tři roky si podmaňovala duše.

„Královna všech zatracenců v kraji Utonulého krále!“

Držela jen svou helmu Melodinku. Plechovou, křížácký typ se zlatým křížem přes obličej.

„Ničitelka, kurevsky blbá zpráva, pěvkyně smrti osobně!“

Zazněl sedmý zvon. Diváci se rozkřičeli. Už několik let to byl jejich posvátný rituál. Sedm zvonů Melancholiiných. Dívali se, jak smetává lůzu z povrchu zemského. Dívali se, jak zabíjí ženy a muže, jimž kdysi vyznávali lásku. Teď tady stála a rozhlížela se po nich naposledy. Brzy bude volná.

Melancholia

Melancholia

Melancholia

Dav skandoval. Zapátrala hnědýma očima na tribunách. Pak pozvedla helmu do výšky. Jakmile si ji nasadila, ocitla se ve svém živlu.

Melancholia

Melancholia

Melancholia

„Dnes naposledy,“ volal Wright, „uvítejme prosím nejvíteznější ženu, která kdy vkročila na kolbiště. Mistryni morytátů. Svatou snoubenku. Křížačku. Nejkrutější borkyni, jakou kdy tahle planeta viděla. Vaši drahou kněžku smutku Melody Price!“

Vaši drahou, opakovala v duchu Thurwarka, otřesená intenzitou lásky tryskající z publika. Tak moc ji milovali a ona navzdory tomu všemu nikomu z nich nepatřila. Zřetelně to z ní vyzářovalo. Tak silně, až Thurwarka musela sklopit oči. Jako by ta žena před ní opravdu oplývala vladařským majestátem.

Sledovala tu neskutečnou moc, kterou měla před sebou, sehnuta ve své blokádě. Palcát a kladivo. Na jedné straně hřiště rytířka ve zbroji. Na druhé Thurwarka v kombinéze, s vývrtkou prokluzující v upocených dlaních.

Melancholia!

Melancholia!

„Máte pro nás nějaká závěrečná slova, Melancholio?“ zeptal se Wright.

„Co ještě můžu dodat?“ oslovila přítomné. Důvěrně známý hlas vycházel z helmy s kovovou ozvěnou. „Jsem zase tam, kde jsem začínala.“

Dav nadšeně zajásal.

„Když jsem se sem dostala, měla jsem na zádech dvě věčka. Dvě vraždy. Až odejdu, pořád budu mít jenom dvě. Ale musela jsem kvůli tomu zabít ještě spoustu dalších lidí.“

„Svatá pravda. Prosekala jste se hotovým zástupem,“ přitakal Wright. „Ale vybavujete si někoho z nich jasněji než ostatní? Tolik památných okamžiků... A pochybnosti vám nedávaly spát. Když se teď díváte z těch výšin dolů, na co jste nejvíc hrdá?“

„Hrdá?“ Plechová tvář vzhlédla k nebi. Rameny projel záškrub a Melancholia se rozesmála. Dav se k ní rozpačitě přidal. Pochechtávali se, protože byla jejich královnou. Pak se rozřehtali. Melancholia zmlkla. Diváci jako by najednou nevěděli, co mají dělat.

„Blok!“ zaječel Wright. Ozvalo se další zachrčení a neviditelná síla přitáhla Melancholii k desce, na níž stála. Háemko,* do něhož hovořila, poodletělo a vzneslo se výš. Diváci zalapali po dechu. Násilně ji zablokovat, umlčet ji těsně před propuštěním. To bylo pod jejich úroveň. Náhlá nucená blokáda se používá proti darebákům, zelenáčům, neukázněncům a ustrašencům. A tak nad tím ohrnovali

* Bulvy holomikrofonních kamer (HMK)TM se používají jako hlavní snímací přístroj při všech akčních sportech. Díky těmto inteligentním, samohybným kamerkám už si nemusíte osobně špinit ruce. Originální výrobek firmy Kodex.

nos, ale hned se k ní zase vraceli pohledem, aby mohli přihlížet tomu historickému okamžiku: Melancholiinu osvobození.

„Na smrt!“ vykřikl Wright.

Stadionem se rozlehl hlasitý dutý zvuk odblokování. Vypustili ženy proti sobě.

Thurwarka vstala a rozběhla se, vrhla se přímo k té nezdolné ženě, která stála před ní. Jakmile k ní doběhla dost blízko, aby to mělo smysl, vyskočila a rozmáchla se k úderu vývrtkou. Zařvala a bodla. Do krku, do krku. Její tělo říkalo: krk.

Melancholia ji chňapla za zápěstí, dokonale zneškodnila její útok a pak ji uhodila pěstí do břicha.

Melancholia

Diváci halekali do rytmu basových bubnů. Už tolikrát ji viděli při „odchytu“, kdy odhodila Hass Omahu nebo Vegu, popadla protivníka jednou rukou a zbylou zbraní mu zasadila smrtící úder. Teď ale držela tuhle nicku za ruku a praštila ji holou pěstí. Takovou ránu by přežil každý. Pohrávala si s jídlem. Smáli se, povzbuzovali ji a křičeli. Herečka až do samého konce.

„Správná rána musí jít skrz,“ prohodila. Tohle už diváci slyšet nemohli. V jejich helmách — mimo dosah poletujících háemek, jež by je mohla rozptylovat a ovlivňovat výsledek souboje —, dělala oběma ženám na kolbišti společnost jen jejich slova.

Melancholia Thurwarku udeřila znovu a povalila ji na zem.

Thurwarce bylo jasné, že ji ušetřila. Netušila proč. Zadusila v sobě smrt, kterou spatřila ve chvíli, kdy padla Melancholii do rukou. Vzhlédla k té impozantní, strašlivé ženě, která se tyčila nad ní.

„Slyšíš mě?“ zeptala se Melancholia.

Thurwarka se se sípěním zvedla na všechny čtyři a zapátrala očima na zatravněné ploše. Ztratila vývrtku. Hnusila se sama sobě, prudký, důvěrně známý pocit. Plakala. Litovala tu ubožáčku, která se z ní teď stala, shrbenou a bezradnou. Nepřičetnou a brzy mrtvou. Ale její vražedkyně k ní mluvila. „Poslouchej mě,“ říkala. Pak ji

nakopla do žeber. Thurwarka se převalila na trávě, zoufale se nadechla a znovu se vydrápala na nohy.

Vzchopila se a zadívala se na křižačku. Chtěla vyhrát. Zoufale po tom toužila. Cítila zběsilou touhu rozdrtit tu ženskou, kterou má před sebou. Chtěla obecenstvo rozplakat. Poprvé po hodně dlouhé době chtěla žít.

S prázdnýma rukama se vyřítila proti Melancholii. Než nabrala potřebnou rychlost ke skoku, všimla si, že palcát i kladivo leží na zemi. Titánka hazarduje se svým životem. Zaspintovala a vrhla se na ni s naléhavostí umírajících. Přistály na jedné hromadě a odkutálely se přes bílé linie. Pak Thurwarka ucítila, jak se jí napjala pokožka na temeni. Tápavě zvedla ruce a schytala ránu do hrudi. Melancholia ji vytáhla za vlasy do kleku.

„Všechno si to ohol,“ nařídila jí. Držela ji pevně za vlasy. To už ji Thurwarka slyšela. Pochopila, že dostala rozkaz.

„Ohol si vlasy,“ zopakovala Melancholia tiše a důrazně. Znovu ji uhodila do obličeje. Thurwarka cítila, jak jí z nosu kape na rty krev. Opět přistála na zemi.

„Máš ji přímo před sebou,“ uslyšela. „Rozhodni se teď hned.“ Melancholia vítězně pozvedla ruce. Celý svět se rozkřičel.

Pak ji Thurwarka spatřila, kovovou šroubovici vězící ve dřevě. Vymrštila se jako had a hmátla po ní tak překotně, až se řízla hluboko do prostředníčku. Bez ohledu na krvácení vstala. Melancholia se k ní otočila, sklonila se a uchopila kladivo.

Thurwarka ji zdálky obcházela dlouhými, rozvážnými kroky. Hluk přešel v rovnoměrný hukot, ale pro Thurwarku byl stejně jako fyzická bolest jen ozvěnou.

„Přistoupila jsem na jejich pravidla. Ty ne.“

„Já tady neumřu,“ pronesla Thurwarka. Na povrch se prodrala nějaká dávno potlačená stránka jejího já.

„Tak to musejí tvoje rány jít skrz.“

Nespouštěla z ní oči.

„Jsem hrozně utahaná,“ pokračovala Melancholia. „Chápeš?“

„Já tady neumřu,“ zopakovala Thurwarka. Ta slova se jí vnu-tila na jazyk. Dál kroužila kolem Melancholie, v ještě větším odstupu, aby měla dost místa na rozběh. Melancholia se plynule otáčela s ní.

„Tak to musejí tvoje rány jít skrz. A ohol si tu palici. A nauč je milovat nějakou verzi tvýho já. To je to hlavní, jinak si můžeš dělat, co chceš. Láska a pak ber roha.“

Thurwarka čekala. S vývrtkou v zaťaté pěstí.

Melancholia nepatrně poklesla v kolenou. Její postoj říkal: *Tak si pro mě pojd'*. Dívala se na Thurwarku. „Nenechám tě žít. Život si musíš zvolit sama. Máchnu ze strany na stranu. Jakmile se kladivo dá do pohybu, už ho nezastavím. Rozumíš?“

Thurwarka rozuměla, a přitom nerozuměla. Nemohla rozumět. Tehdy ne. Melancholia uchopila helmu a sejmula ji. Na tmavé pokožce šíje se jí leskly jizvy. Černé vlasy měla zapletené do copánků přiléhajících těsně k hlavě. Pozvedla ruce a dav znovu vykřikl rozkoši. Thurwarka zaletěla pohledem k velkoplošné obrazovce. V tu chvíli ji napadlo, že tohle božstvo je žena jako ona.

Melancholia se ještě jednou letmo usmála. Pak její výraz nelítostně zpřísněl. Thurwarka udělala první krok vstříc osudu.

Rozmáchla se levičkou. Prsty měla volně ohnuté a pravou nohu zvedla vysoko, aby mohla došlápnout co nejpevněji. Prodírala se vpřed, pohroužená do svobody sílící setrvačnosti. Upírala oči na Melancholiin krk, ohebný a lidský jako každý jiný. Zapažila levičkou, nabrala hrst vzduchu a odhodila ji za sebe, levou nohu vymrštila kolenem dopředu a protáhla krok. Rozběhla se.

Mel...

Nejdřív došlápla levou nohou, prostředkem chodidla, a než udělala další krok, záměrně přenesla váhu na prsty. Její tělo si pamatovalo, vždycky si bude pamatovat, jak se běží cílevědomě.

...an...

Její paže si znovu prohodily místa, precizně minuly jedna druhou, zatímco pravá noha se zvedala a klesala a krok se stále prodlužoval.

Už byla blizoučko. Na nic nemyslela, vložila veškerou důvěru do svého těla a to nabíralo rychlost.

...*cholia*

Paže jí vystřelovaly dopředu a zase dozadu a nohy ji unášely vpřed. Dál důsledně střídala ruce a nohy, aby nabrala tempo. Tělo jí říkalo: *Ta rychlost, já, tvoje tělo je tvá zbraň.*

Když ji od ní dělily jen dva kroky, Melancholiina paže švihla dozadu, záporný pohyb, rostoucí napětí. Rozpráhla se kladivem, ztělesnění ničivého potenciálu.

Thurwarka znovu došlápala. Melancholia se jí vyřítila vstříc, nejdřív vlastní silou a pak už se nechala táhnout kladivem. To se rozletělo vzduchem a zpívalo o vraždě. Thurwarka se vrhla na zem, zatáhla hlavu i krk a převalila se, zatímco kladivo rozsávalo čerstvou smrt do prázdna. Přidřepla si a pak skočila, pravičkou s vývrtkou napřed. S řevem rozervala Melancholii čelist.

Nastalé ticho v ní zplodilo něco nového. Do pěstí jí kapala červená a všechno ji brnělo. Melancholii crčela ze rtů krev. Kladivo se nadzvedlo a drtivě dopadlo, ale Thurwarka se stihla vyklonit dost daleko z jeho vražedné dráhy a zbraň se jí jen otřela o rameno. Potom skočila Melancholii na záda. Stiskla jí pas nohama, vši silou ji bodla ze strany do krku, pak vývrtku vyrvala a udeřila znovu. Tentokrát už zbraň vzdorovala, když se ji snažila vytáhnout, uvázlá ve změti Melancholiiny tkáně. Thurwarka zatáhla silněji a rukojeť jí zůstala v ruce. Kovová šroubovice se ztratila někde v Melancholiině krku. Thurwarka už tím pádem nemohla bodat, a tak ji uhodila pěstí do hlavy. Až po třetím tvrdém úderu ucítila, jak se přebornici podlomila kolena.

Melancholia se po ní chabě ohnala, jako by odháněla dotěrnou mouchu. Její kladivo leželo na zemi. Thurwarka se opájela sladkým, sytým tichem bezmezného úžasu.

Zařvala a v tu chvíli vycházel veškerý zvuk z ní. Seskočila z Melancholie a ta se kdovíjak udržela malátně na nohou. Thurwarka při pohledu na ni zašátrala na zemi. Nahmátla násadu kladiva

a Melancholia k ní sklopila oči. Thurwarka v náhlém úleku uskočila. Melancholia se zakymácela, chytila se za krk a pak ruce odtáhla. Oči měla hnědé, krásné, unavené, a přesto na okamžik zaostřila na Thurwarku, která ji zabila.

Tak si pro mě pojd', říkaly ty oči.

Thurwarka poslechla. Rozběhla se. Vrhla kladivo do obličeje jeho první vládkyně jako bombu, a to už lidi, ti lidi, nemlčeli.

ČÁST 1

HURRICANE STAXXX

Byla to posvátná chvíle.

Hluboký hukot tisíců čekajících na ni. Oceán hlasů nad ní, všude kolem ní. V rukou svírala kosu. Požádala dozorce, ať jí udělají místo a zhoupla se v bocích, nejdřív doleva a pak doprava. Aby si prohrála záda. Vnímala, jak jí protéká energie. Zavřela oči a vstoupila do svého těla. Necítila se v něm vždycky bezpečně, ale tady, pod oceánem hlasů, na něm nenacházela jedinou chybičku.

Vrata se před ní otevřela. Tady na konci tunelu vedoucího ke světlu byla Hamara Stacker zvaná Staxxxx pořád jen siluetou.

Objevila se před ní levitující kulička žhnoucího kovu. Pronesla do ní: „Kdo umí udělat noži dobře?“

Ke swingující melodii a zefektované vokální smyčce se přidal umělý zvuk syntezátoru. Divákům se rozbušila srdce.

STAXXX, odpověděli rozhodně.

Vyběhla na kolbiště. Jevištní reflektory se k ní obrátily a pozlátily jí světlehnědou pleť. Silná lana dredů jí visela pod ramena, dokonce až pod odlehčený karbonovo-polymerový chránič hrudníku s logem WholeMarket™, košíkem plným ovoce. Holeně a levou paži měla mumiově obalené bílou syntetickou kůží ve stylu zpopularizovaném Thurwarkou. Levičku jí ještě nad bitevní ovinovačkou chránil pevnější obrněný rukáv. Původně bílé kanady měla potřísněné různými odstíny červené a hnědé, které jim dodávaly vybledlý,

zrnitě zemitý nádech. Stehna jí svírala elastická tkanina obtahující svaly. I na legínách měla košík WholeMarket™, natištěný u boku, nápadně daleko od genitálií, kam by své logo umístila nejedna jiná velká firma. Do obchodů WholeMarket™ chodí nakupovat i malé děti.

Zápěstí jí svítila, nadčasový důkaz nepolevujícího sevření magnetických podkožních pout.

To už ji obletovala jiná levitující kamerka a snímala ikska, jimiž měla potetované celé tělo. Jedno měla na pevném břiše, pár dalších na krku, několik na pažích a taky na obou očních víčkách. Každé iksko vyprávělo o vítězství jejího života nad životem někoho jiného. Byla sbírkou smrti a životaschopnosti.

„Na nic lepšího se nezmůžete?“ houkla na stadion.

Nasadila zakaboněný výraz, na velkoplošné obrazovce nad ní stokrát zvětšený. Diváci při pohledu na své selhání zařvali ještě hlasitěji. Staxxx roztáhla rty v šibalském úsměvu.

„Kdo je ta nádherná svině, nad kterou si ho vy syčáci honíte?“ zazpívala do holomikrokamery, která se vznášela před ní. Kosa jménem Osidlo jí tančila kolem rukou a předloktí. Čepelovitá hlavice samou setrvačností svištěla, kmitala a prokousávala se vzduchem a Staxxx kolem sebe jen zlehka usměřňovala její dráhu. Tahle násada a čepel byly prodloužením jejího já, to věděl celý svět. Provovali její jméno.

STAXXX!

„Kdo vám v tom umí vymáchat hubu jako žádná jiná?“

STAXXX!

„Koho milujete tak moc, až to bolí, šmejdi?“

STAXXX!

Hurricane Staxxx. Byli jejím větrem a hromobitím.

„Tady je láska passé. Já se to snažím změnit. No tak, probudte mě!“ Zapíchla hlavici Osidla do země, až v ní hrot čepele zmizel a násada ovinutá černou a zlatou syntetickou kůží teď rašila šikmo z udusané hlíny stadionu, prázdného a rovného s výjimkou několika

vyvýšenin uprostřed a pěti aut rozmístěných kolem nich, aby divákům nic nepřekáželo ve výhledu na vystavené modely. Vnější okraj kolbiště měl připomínat dálniční okruh, ale „asfalt“ byl obyčejný zpevněný plast. Bílý sedan naproti Staxxx měl po předchozím souboji naprasklé čelní sklo. Dveře spolujezdce u modrého pickupu Dodge Power skoro uprostřed hrací plochy plandaly jako vyviklaný zub v krvácející dásni.

„Máte Staxxx rádi, nebo ji milujete tak moc, až to bolí?“

Milujeme. MILUJEME. MILUJEME!

„Vždyť vy ani nevíte, co to znamená. Jak byste taky mohli? Nikdy jste lásku nezažili. Ale to se změní. Přišla jsem dneska rozdat trochu elektrický lásky! Co vy na to?“

Přívál zvuku sblížil všechny diváky od těch úplně nahoře na bidýlku až k osazenstvu „krvavých sedadel“ v lóžích vepředu, hned za galejníky, kteří si jako Thurwarka účast zaplatili získanými body-krváky.

Thurwarka přihlížela v uctivém tichu a holá hlava ji svrběla. Z každé strany měla příslušníka armádněpolicejního sboru. Připoutali ji k sedadlu s dlaněmi obrácenými vzhůru, jako by žádala o milost shůry. Tři rudě svítící svislé čáry na zápěstích znamenaly, že by se nemohla pohnout, ani kdyby chtěla. Sklopila oči k pravičce, jejíž podélnou osu narušovala tahle čistě kosmetická vada. Přinutila se vytěsnit svrbění a místo toho se soustředila na svůj obdiv k artistce, která tam na hřišti okouzila diváky.

„Jak moc?“ vyváděla Staxxx, vytrhla Osidlo ze země a udělala krok vpřed. Zvykla si občas začínat zápas tím, že zbraň pohodí někde daleko od sebe. Schválně se znevýhodní, aby pobavila diváky.

„Máte mě rádi takhle moc?“ Plivla na háemko, které se vznášelo před ní. Sledovalo ji, opožděné jen o zlomek vteřiny za každým jejím pohybem, jak násadou kosy načrtává čáru v zemi. Obecenstvo zahučelo. Chtělo víc.

„Hajzlové chamtivý,“ zasmála se Staxxx. Popoběhla o pár kroků a zvířila přitom kanadami oblaka prachu.

„Co třeba takhle moc?“ Načrtla další linku. Publikum opět dalo hlasitě najevo nespokojenost. „Tak jo, tak jo, myslíte, že ho zmáknou?“ mírnila je a ukazovala přitom na vrata před sebou. Došla přímo doprostřed stadionu, na val z důkladně upěchované hlíny. Diváci znovu začali šilet. Osidlo jí na okamžik spočinulo na rameni, pak z něj sklouzlo a zakouslo se ostrím do země. Pustila je a nechala tam kosu stát jako vetknutou vlajku. Ještě nikdy neviděli, že by ji odložila tak daleko. Nadšeně zařvali.

Stáhla si ze zápěstí silnou gumičku, nabrala provazce vlasů do hrsti a svázala si je tak, že se z rozpuštěných proutků stala jedna velká větev, která jí visela z hlavy. Pak se odvrátila od zbraně a za řevu obecenstva došla zpátky na své místo. Zmocnil se jí zápal, který neuměla zkrotit. Protékal jí, nadnášel ji, projasňoval, oživoval, skoro až osvobozoval. Mířila k černé desce magnoblokády umístěné před vraty, jimiž vešla na stadion. Když k ní přistoupila, okraj desky se rudě rozzářil.

Zůstala stát s rukama zvednutýma nad hlavou a vychutnávala si zvuk zbožňování. Pak ukázala na prosté černé X na levé straně krku.

„Tref se sem a třeba se staneš tím, kdo utiší vichřici jménem Staxxx!“

Následoval pulz, zvuk aktivace magnetických pout. Na okamžik skýtal podívanou sám o sobě, protože Staxxx se na půl vteřiny vzepřela nesmírnému tlaku, který ji tiskl k zemi. Oranžový svit na zápestích vzápětí vystřídala trojitá červená. Podkožní pouta, naroubovaná přímo na kosti, ji nutila klesnout na desku. Staxxx naznačila polibek a pak už magnetická pouta v zápěstích narazila do černé desky a strhla ji do ponižujícího kleku. Čekala s koleny na desce a zápěstími magneticky blokovanými. Rozevřela prsty, připravená ve správný okamžik vyrazit.

Micky Wright ji sledoval a šplhal přitom na svůj bitvák — jeviště a hlasatelský box v jednom. Nacházel se jen pár metrů od vrat, z nichž Staxxx vyšla. Zkontroloval si úsměv na velkoplošné obrazovce, pak se zhluboka nadechl a zařval do háemka: „Jedna ze

soutěžících je nachystaná k boji. Ale kdo přežije? Grizzly, nebo hurikán?“ *Grizzly v hurikánu* byl slogan tohoto souboje a na tribunách se to hemžilo tričky s obrovským medvědem sápadícím se po mraku, z něhož sršely klikaté blesky. „Vichřice zřejmě zuří naplno,“ prohodil Micky přecházející po bitváku. „Podíváme se, jak je na tom medvěd.“

Na protějším konci stadionu se vyklopila kovová mříž. Zevnitř se vynořila učiněná hora masa: Barry Harris alias Rave Bear.

Z reprobeden zaburácel death metal. Diváci přivítali Rave Beara odmítavým pískotem. Pomalu se šoural, obtěžkaný brněním — plátem silného plechu na hrudi i na zádech, který vypadal jako vyvednutý z vraku nějaké staré ponorky. Podobný kus plechu měl připlácnutý i na stehně. Obnažené ruce, paže, lokty a kolena měl růžové a špinavé. Pod chráničem hrudi a zad už nic neměl. Na zádech a u boku mu visely dvě kovové pátky, obě s proslulým okřídleným H firmy Horizon Wireless, a s řinčením narážely do plátů zbroje. Na hlavě měl jako svářečskou kuklu nasazenou železnou helmu, na níž byla zepředu nasprejovaná otevřená tlama slintajícího grizzlyho.

Pak před něj přiletělo háemko a Bear do něj zařval. Jeho vyhlášený „medvědí řev“ zněl jako sesuv půdy v horách a jeho nejvěrnější fanoušci ho za něj odměnili jásotem. Koneckonců zatočil s několika dost dobrými galejníky. Oštěp Anglera Powella vedle něj vypadal jako včelí žihadlo. A Angler Powell se uměl ohánět.

Odepnul si pátky a položil si je na zem k desce. Zaklekl do blokády, ta zapulzovala a znehybnila mu zápěstí.

„Tak a vichřice i jeden hodně hladový medvěd jsou připraveni vyrazit do akce,“ komentoval to vesele Micky Wright. „Teď ještě poslední slova.“ Slezl z bitváku a naskočil na elektrokoloběžku. Při jízdě po obvodu stadionu se usmíval a mával. Protahoval tu chvíli, aby si lidi počkali na to, po čem doopravdy touží.

Dojel k obrovitému Barrymu Harrisovi. Zastavil těsně u něj, odkopl koloběžku a se zkříženýma nohama si k Rave Bearovi přisedl

na desku magnoblokády. Byl tak blízko u něj, že si lidi ten pohled určitě zapamatují. Muž medvědích proporcí ve zrezlém plechu a on v šedivém, na zakázku šitém obleku. Samozřejmě ale seděl tak daleko, aby byl pořád mimo dosah, kdyby se Bearova pouta z nějakého důvodu vypočila.

„Tak co, Beare, máte pro nás něco? Někáká poslední slova, než se pustíte do křížku se ctěnou Hurricane?“

Skloněný Bear s rudě žhnoucími pouty zvedl hlavu a zadíval se přes zvlněnou hrací plochu na Staxxx a na kosu odloženou tak daleko, že teď ležela přesně v polovině cesty mezi nimi.

„Pro tuhle svini ne,“ odpověděl. Hluboký hlas měl zdušený maskou. *Zabij tu svini, zabij ji*, nabádal medvěd Barryho. Celou tu dobu ho držel při životě. *Zabij tu svini*. Dotáhl to až sem. Nedomákal myslet na nic jiného. Byl připravený. Zařval. Byl připravený. Diváci zahučeli. Nesnášejí ho. Ale kdyby zvítězil, všichni ho budou milovat.

„Tady si někdo věří!“ poznamenal Wright, vstal, nastoupil na koloběžku a rozjel se ke Staxxx, aby to tam celé zopakoval, ale rychleji. Lidi už se rozparádili. Čekají na laskominu a brzy ji taky dostanou. Teď už z koloběžky neslezl, jako by jel na domluvenou schůzku a měl zpoždění. Stadionem se rozlehl jeho hlas: „Co vy, Staxxx, nějaká poslední slova?“

Staxxx zvedla hlavu. Měla ji už několik minut skloněnou, jako by se pohroužila do meditace nebo modlitby. Její úsměv šel od srdce.

Thurwarka měla pocit, že skoro rozeznává její naštípnutý dolní přední zub. Nemusela ani vzhlížet k obří obrazovce, aby viděla, že má oči rozzářené soucitem, který jí samotné skoro až naháněl hrůzu.

„Miluju tě,“ zašeptala Staxxx a zadívala se na Barryho Harrise. Byla to tatáž poslední slova, která pronesla při každém z posledních deseti soubojů, a proto se k nim vzápětí přidaly ty tisíce na tribunách, které mantru zopakovaly s ní.